

Sue Chipperton & Rennie Dyball

MIJN KLEINE DIVA
TUSSEN DE GROTE STERREN

the house of books

Oorspronkelijke titel

A Famous Dog's Life

Uitgave

NEW AMERICAN LIBRARY, a division of Penguin Group, New York

Copyright © 2011 by Sue Chipperton en Rennie Dyball

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,

Vianen/Antwerpen

Vertaling

Inge Boesewinkel

Omslagontwerp

Cunéra Joosten

Omslagbeelden

De hond: mpikula

De limousine: alxpin

De halsband: jclegg

Foto auteur

Ron Galella Ltd.

Foto's binnenwerk

© Sue Chipperton, tenzij anders vermeld

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3121 9

D/2011/8899/24

NUR 320

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Wanneer iemand samen met een hond naar je toe komt, verandert prompt de aard van de ontmoeting. Onmiddellijk begint iedereen te glimlachen en gaat men dichterbij elkaar staan om over de hond te praten. Ik heb het geluk gehad dat er altijd veel bijzondere dieren in mijn leven waren, en met een paar van de meest wonderbaarlijke dieren ben ik door mijn werk in aanraking gekomen.

Ik weet nog wat ik dacht toen ik het script voor *Legally Blonde* voor het eerst zag: O jeetje, mijn tegenspeler is een hond. Ik hoop dat hij leuk is! Toen ik in Afrika aan het filmen was, had ik al met Rhodesische pronkruggen gewerkt en die ervaring was erg positief. Maar de hond in dit script was ook nog eens een persoonlijkheid. Hij kreeg actiescènes en visuele grapjes voor zijn kiezen en er was bijna sprake van dialogen tussen ons. De film zou alleen werken als we een goede hondentrainer en een uitzonderlijke hond tot onze beschikking hadden.

Toen ik hoorde dat de trainer die aan de film meewerkte, Sue Chipperton, ook de chihuahua in de reclames van Taco Bell had getraind, raakte ik erg enthousiast. Die waren zo slim gemaakt en zo grappig. Toen Sue me voorstelde aan Moonie, die Bruiser speelde,

wist ik dat we een te gekke tijd zouden beleven. Het was een onge-
looflijk klein, bijzonder energiek beestje, dat bovendien erg goed ge-
traint was en stond te popelen om aan de slag te gaan.

Sommige honden zijn gewoon dol op werken. Het zijn van nature
acteurs. Ze zijn volledig gefocust, genieten van de aandacht en staan
graag in het middelpunt van de belangstelling. Moonie was zo'n
hond. En dat gold ook voor Gidget, de chihuahua uit de Taco Bell-re-
clames, die ook meewerkte aan *Legally Blonde*. Ze was groter dan
Moonie en één en al oor; ze had werkelijk enorme satellietschotels op
de plek waar gewoonlijk oren zitten! Ze was ook zachtaardiger dan
Moonie, en erg speciaal. Wanneer zij op de set kwam, ging iedereen
meteen om haar heen staan. Gidget was gewoonweg betoverend.

Al mijn ervaringen met dieren in films waren stuk voor stuk op
unieke wijze de moeite waard. Onlangs werkte ik aan een film met
de titel *Water for Elephants*. Hierin kreeg ik te maken met een olifant
die Ty heette. Er kwam heel veel fascinerende, non-verbale commu-
nicatie in voor tussen hem en zijn trainer. Het deed me denken aan
de manier waarop Sue werkt.

Iedere dierentrainer die ik ontmoet heb, heeft heel veel respect voor
Sue, omdat ze zo liefdevol met haar dieren omgaat en in staat is om met
een positieve manier van belonen en afleren het beste in hen naar
boven te halen. Ze communiceert op een mooie, intuïtieve manier met
haar honden en zorgt op een respectvolle manier voor ze. Het is zo fijn
om met haar te mogen werken, omdat ze anderen ook toestaat van haar
dieren te houden. Ze moedigt je aan om een band met ze op te bouwen.

Naar mijn mening doet iedereen die ervoor kiest om beroepsmatig
met dieren te werken, iets heel bijzonders. Het vereist veel toewijding

om iedere dag van je leven een dier te trainen; het is bijna vergelijkbaar met het opvoeden van een kind. En trainers in Hollywood moeten continu met de filmmakers afstemmen of ze krijgen wat ze nodig hebben om het verhaal te vertellen, terwijl ze ook de behoeftes van de dieren in de gaten moeten houden, zodat zij zo goed mogelijk kunnen presteren. Hiervoor is een mate van geduld vereist die de capaciteit van de meeste normale mensen op dit vlak ruimschoots overstijgt!

Sue bracht uren door met het oefenen en aanmoedigen van Moonie, met als resultaat dat hij tal van kunstjes kon doen die heel erg goed van pas kwamen toen we *Legally Blonde 2* gingen opnemen. Hierin maakte het personage Bruiser een echte ontwikkeling door en de kijkers komen zelfs tot de ontdekking dat hij homo is! Toen het script geschreven werd, twijfelde ik af en toe of dat moment hilarisch of juist volkomen belachelijk zou overkomen. Maar uiteindelijk werkte het, want Moonie had voldoende persoonlijkheid om invulling te geven aan de hele verhaallijn die rond hem was geweest.

Voordat Gidget of Moonie of welke andere hond dan ook het helemaal maakt, moet deze eerst 'ontdekt' worden. Dat is de taak van een trainer als Sue. Zij pikt er direct de speciale dieren uit. Ze kan een groep honden bestuderen en onmiddellijk aanvoelen welke dieren het hardst kunnen werken en de beste acteurs zullen zijn.

De honden die in de showbusiness de top bereiken, zijn erg gedreven. En charismatisch. Wanneer je de Westminster-hondenshow bekijkt, kun je volgens mij zien welke honden extra sprankelen. Het zijn kleine sterren. Voor honden in Hollywood geldt hetzelfde. Het zijn zulke bijzondere wezens, dat ik me bevoorrecht voel dat ik met ze heb kunnen werken. Evenals met Sue.

–Reese Witherspoon

De kleine Gidget op het strand

1

Hoe vind je een ster?

Studiohonden weten dat ze bijzondere dingen voor elkaar krijgen. Ze hebben een zekere manier van doen; ze vertonen bepaald gedrag. Ze letten goed op en willen graag dingen leren. Gidget was precies zo, maar dan in de overtreffende trap. In feite was ze een typische beroemdheid. Wanneer ze op de set was, stonden de hele cast en crew op scherp. Ze zat op een stoel en hield de hele dag audiëntie, zij was tenslotte de ster van de Taco Bell-reclames, zij was de Taco Bell-hond. En wat Sue betreft, haar kun je met dokter Dolittle vergelijken. Of het nou om eenden, katten of honden gaat, zij zorgt ervoor dat ze het onmogelijke doen. Ze gaat op een bepaalde manier met de dieren om en praat met ze in een taal die jij en ik misschien niet zouden begrijpen. Haar dieren hebben alleen nog maar oog voor haar. Opnamestudio's in Hollywood zijn groot en rumoerig; ik heb honden gezien die het daar niet volhielden. Maar Sue's dieren zijn volledig op haar gericht. Alleen Sue bestaat nog maar in die ruimte, er is een fascinerende band tussen hen onderling. Zien hoe een trainer en een dier samenwerken, is als kijken naar een welhaast onzichtbaar proces. Het is vooral een kwestie van veel fluisteren en handsignalen geven. Ik verwachtte din-

gen te horen als 'Zit!', 'Down!' en flink wat geschreeuw, maar zo gaat het helemaal niet. Er worden alleen op intieme wijze kleine gebaren uitgewisseld en ik heb met eigen ogen gezien hoe Sue de ruimte tussen haar en het dier nauwgezet bewaakt, deze als bijna heilig beschouwt.

–Robert Luketic, regisseur van *Legally Blonde*,
Monster in Law en *The Ugly Truth*

Het liefst zou ik zeggen dat ik de dag waarop ik Gidget vond, de toekomstige hoofdrolspeler in de Taco Bell-reclamespots, direct zag dat zij de grootste ster zou worden die ik ooit zou trainen. Het zou leuk zijn om mensen te kunnen vertellen dat er op het moment dat ik de anderhalve kilo wegende chihuahua aanschouwde, een groot vuurwerk boven mijn hoofd losbarstte en dat ik spontaan een lied aanhief, in de wetenschap dat ik de volgende vierpotige beroemdheid had gevonden: een hond die een icoon zou worden in de hedendaagse Amerikaanse cultuur. De waarheid is echter dat ik haar eigenlijk alleen maar schattig vond.

Het was 13 februari 1995 en ik hield me totaal niet bezig met chihuahupuppy's. Ik was al bijna een jaar werkzaam in Zuid-Californië als trainer van studiodieren en op die bewuste dag was ik West Highland terriërpuppy's (beter bekend als Westies) aan het scouten voor een reclameboodschap voor hondenvoer.

Een trainer van studiodieren doet veel meer dan alleen dieren trainen. Een van de belangrijkste aspecten van de baan is het casten van dieren voor reclamespots, tv-shows en films, en dat lijkt erg veel

op het casten van personen voor een project. Je hebt precies de juiste acteur voor een rol nodig. En voor deze spot hadden we precies de juiste Westie nodig.

Op sommige momenten kon ik me nauwelijks voorstellen dat ik deze baan überhaupt had weten te bemachtigen. Het was de perfecte combinatie van twee van mijn favoriete activiteiten: met dieren bezig zijn en werken op een filmset. Niet dat het zo gemakkelijk was geweest om hier terecht te komen. Toen ik opgroeide, droomde ik van werken op een filmset wanneer mijn zus Pamela, die werkte als fotografieassistent op de afdeling filmmarketing, me meenam naar haar werk bij de BBC. Ik vond het altijd heerlijk om de oude BBC-gebouwen in het centrum van Londen te bezoeken. Ze ademden zoveel geschiedenis uit. Zo nu en dan togen we naar het deel van Londen waar alle tv-shows en komedies van de BBC werden opgenomen om haar man, die fotograaf bij de BBC was, te bezoeken. Terwijl hij werkte, mochten wij kijken naar de repetities van allerlei programma's. We zaten daar dan de hele dag en ik werd helemaal in beslag genomen door wat ik zag. Mijn zus verveelde zich intussen dood en vroeg de hele tijd: 'Zullen we gaan?' Maar ik antwoordde stevast met nee, zelfs als we daar al zes uur zaten en de hele tijd hetzelfde zagen, omdat de scène steeds over moest. Een van mijn andere ontluikende interesses betrof dieren. Tegen de tijd dat ik een tiener was geworden, hadden we een aantal honden in ons gezin gehad en werd ik zo aangetrokken door het idee om met ze te werken, dat ik zelfs probeerde om na schooltijd hondentrainer te worden bij de Royal Air Force. Helaas namen ze in de vroege jaren tachtig nog geen vrouwelijke trainers aan. Het is grappig te bedenken dat mijn

leven er misschien wel heel anders had uitgezien als ze dat wel hadden gedaan.

Toen ik ongeveer negentien jaar oud was, verliet ik mijn geboorteland Engeland, waar ik mijn halve leven op het platteland van Buckinghamshire had doorgebracht, voordat ik naar de omgeving van Londen verhuisde. Slechts gewapend met de droom om dolfjinentrainer te worden in Ocean World, een kleinere en nu niet langer bestaande versie van SeaWorld, trok ik naar Fort Lauderdale in Florida. Eerst werkte ik daar als vissnijder en assistent van de trainers, dus liep ik de hele dag met aas rond en sjouwde met twintig kilo wegende blokken diepgevroren vis die ik moest ontdooien en in stukjes verdelen, waarna ik de afgewogen porties naar de baden moest brengen waar verschillende shows werden opgevoerd. Ik hoefde geen cursussen te volgen, al doende deed ik de nodige ervaring op en leerde ik door andere trainers te assisteren en te kijken hoe zij de zaken aanpakten. Uiteindelijk wist ik me op te werken tot trainer en daarna tot hoofdtrainer, waarna ik alle shows met de dolfijnen mocht verzorgen en geloof maar dat dat net zo leuk is als het eruitziet.

Na drie jaar bij Ocean World besloot ik naar Californië te vertrekken, op zoek naar een beter salaris. Niemand gaat dolfijnen trainen omdat het zo goed betaalt; het is niet bepaald een lucratieve baan. Dolfjinentrainers kiezen ervoor omdat ze het zo graag doen. Hoewel ik ervan genoot om met zeedieren te werken, had ik grote behoefte aan een salarisverhoging. In aanmerking genomen dat ik in het begin vier dollar per uur had verdiend en het in de jaren erna niet verder had gebracht dan tot zeven dollar per uur, zou dit me ver-

moedelijk niet gaan lukken met het trainen van dolfijnen. Ik had gehoord dat trainers in Californië wel twintig dollar per uur konden verdienen (een salaris waarvan je aan het eind van de jaren tachtig tenminste kon rondkomen) als ze iets deden wat studiowerk heette. Dus ik verkaste naar het westen en zette de eerste stap in de richting van wat gedurende de zeventien jaar erna – en nu nog steeds – mijn loopbaan zou blijken te zijn. En het enige wat ik ervoor hoefde te doen, was Studio Animal Services bellen om te vragen of ze trainers zochten. Ik kon als vrijwilliger bij hen aan de slag en onderwijl leerde ik weer de kneepjes van het vak, door de andere trainers op de filmsets te assisteren.

In het kader van onze zoektocht naar een hond voor de hondenverreclame op die februariochtend in 1995, reden mijn collega Deb en ik door Central Valley op weg naar het huis van een fokker om te kijken of een van haar Westiepuppy's geschikt zou zijn. Toen Deb en ik in de auto zaten, kletsten we over de nieuwe dingen die we onze dieren hadden geleerd. Nadat zij een tweejarige opleiding in het trainen van exotische dieren aan een instituut in Zuid-Californië afgerond had (er zijn vele wegen die naar een trainersbaan leiden, sommige mensen hebben een diploma terwijl anderen, net als ik, dit niet hebben), ging Deb op hetzelfde moment bij Studio Animal Services als trainer aan de slag als ik en een ander meisje dat Charity heette. Ik dacht dat ik het vak goed in de vingers kreeg, maar als ik me even onzeker voelde, was het prettig om twee meiden om me heen te hebben op wie ik voor hulp en steun kon terugvallen.

Ons 'kantoor' bevindt zich in Valencia in Californië, midden tussen de vele sinaasappelboomgaarden en olievelden die het land-

schap van Zuid-Californië rijk is. Op ongeveer vier kilometer afstand van de torenhoge achtbanen in Six Flags Magic Mountain loopt er langs de rijen avocadoplant en de graan- en pepervelden door een ravijn een verlaten, bochtige weg. Zo'n drie kilometer verderop tref je het acht hectare tellende domein aan van rond de honderd honden, honderd katten en nog een aantal andere kleine dieren die allemaal eigendom zijn van het bedrijf Studio Animal Services, door de trainers steevast als 'de ranch' aangeduid.

Hoewel ik pas een jaar in dienst was bij het bedrijf, was ik al regelmatig op pad gegaan om naar nieuwe dieren te zoeken. Als je bij een dierenasiel bent, kijk je als trainer altijd uit naar nieuwe honden en katten. Soms gingen we gewoon een paar dagen rondrijden en bezochten we een heleboel dierenasiels en ook nog een aantal fokkerijen en opvangcentra voor specifieke rassen in de omgeving. Maar op een dag als deze, waarop we op zoek zijn naar een bepaald type hond, dan is dat omdat de wegen die we gewoonlijk bewandelen tot niets geleid hebben.

Normaal volgen we dit patroon: wanneer een klant om een bepaald soort dier vraagt, kijken we eerst welke dieren we zelf in huis hebben. Voldoen onze eigen dieren niet, dan gaan we naar de andere bedrijven die zich in het gebied rond Los Angeles met dieren bezighouden. Alle trainers kennen elkaar en we bellen steeds alle andere bedrijven op om aan de eisen van onze klanten tegemoet te kunnen komen, op zich een eenvoudige, veelvoorkomende handeling. Technisch gezien zijn we concurrenten, maar we maken allemaal deel uit van zo'n specifieke niche van de showbusiness, dat het motto 'samen staan we sterk' gewoonlijk de boventoon

voert. De meesten van ons verkeren op vriendschappelijke voet met elkaar. Ik zeg bijvoorbeeld tegen een trainer van een ander bedrijf: 'Ik heb een klant die op zoek is naar een Australische schaaaphond die een frisbee kan opvangen. Heb jij er toevallig zo eentje?' Als dat niet werkt, gaan we in een enkel geval naar particuliere eigenaars. Dit is echter een van de minst aantrekkelijke opties, want dan wil de eigenaar met ons mee om naar de hond te kijken – volkomen begrijpelijk, maar voor ons niet echt handig. Het is niet dat we dingen doen die ze niet mogen zien, maar de ervaring heeft ons geleerd dat de aanwezigheid van het baasje een enorme afleiding voor de hond vormt.

Ik werkte ooit aan een andere hondenvoerreclame en de producenten gebruikten hun eigen dieren, waardoor we met tien huisdieren moesten werken. Er was ons beloofd dat de één omhoog kon springen en op dezelfde plek landen, de ander kon touwtrekken en weer een ander kon zijn eigen staart achternazitten. Toen de opnames begonnen, was helaas geen van deze honden in staat dit gedrag voor de camera te vertonen. Op geen enkel moment. Ze stonden daar alleen maar naar ons te staren. 'Ik begrijp er niets van!' zei de directeur van het agentschap tegen me. 'Die honden komen iedere dag naar ons kantoor en vertonen dan de godganse dag hun kunsten!'

Mensen zien niet het verschil tussen hun hond die in zijn eigen vertrouwde omgeving bepaalde kunstjes doet en een hond die op een filmset, omringd door vreemden en met allemaal lampen op zich gericht, diezelfde kunstjes moet laten zien. En dan heb ik het nog niet eens over het feit dat ze die kunstjes twintig keer achter

elkaar moeten doen en op precies die plek die de regisseur in gedachten heeft. Dat is net zoiets als zeggen dat je tweejarige dochtertje zo'n schattig dansje kan doen in je zitkamer, waarna je haar losrukt uit haar vertrouwde omgeving en haar neerzet voor een publiek dat bestaat uit twintig vreemden. Als ze dat nooit eerder gedaan heeft, kan dat nogal intimiderend zijn en het is onmogelijk om het vlak voor de camera's gaan draaien nog even snel te leren. Daarom gaan we vaak naar fokkers en dierenasiels om dát dier te zoeken dat we nodig hebben en dat is precies wat we op deze Westiemissie aan het doen waren.

De fokker, een vrouw van middelbare leeftijd die Doris heette, woonde midden in Central Valley. Toen we de rustige, bomenrijke weg langs andere huizen naar haar woning volgden, reden we eerst langs een huis waar een opvangcentrum voor Duitse schaapherders gevestigd was en vervolgens langs een opvangcentrum voor boxers. Het zou een understatement zijn om dit een hondvriendelijke omgeving te noemen, dit was Dog Valley. En ik voelde me er meteen thuis.

Ik ben altijd al dol op honden geweest. Toen ik opgroeide, hadden we altijd wel een hond. Ongeveer vier jaar voor ik geboren werd, kregen mijn ouders een zwarte bastaardpoedel die Cindy heette, dus we zijn zo ongeveer samen opgegroeid. Tegen de tijd dat ik vier of vijf jaar oud was, was ze bijna helemaal blind en ik herinner me dat ik thuiskwam uit school en dan stukken ging wandelen met mijn moeder en haar. Ondanks haar handicap vertrouwde ze volledig op mijn moeder, die haar ongelooflijke dingen had geleerd. Tijdens onze wandelingen rende Cindy op volle snelheid door het bos, net

zo vrij als een hond die wel kan zien. Als ze op een boom af liep, riep mijn moeder: 'Cindy! Boom! Stop!' Ze stopte dan direct en wachtte tot mijn moeder haar een veilige richting op stuurde. Toentertijd vond ik dit niets bijzonders. Het kwam heel vaak voor: 'Cindy! Boom! Stop!', maar nu ik erop terugkijk, vraag ik me af of ik mijn trainingsaanleg misschien van mijn moeder heb.

Kort nadat Cindy overleden was, kregen we een zwart-witte cockerspaniël die we Tessa noemden. Ik herinner me nog dat we haar op de boerderij van de fokker gingen ophalen en dat we moesten lachen om haar volledige naam die op de stamboom vermeld stond: Griselda van Sunnybrook Farm. In mijn oren klonk dit als de naam van een prinses uit een kinderboek of iets dergelijks en dat was natuurlijk leuk, maar Tessa paste veel beter bij haar. Het arme dier, dat erg lief en zachtmoedig was, moest af en toe de vernedering ondergaan om door mijn vriendinnetjes en mij aangekleed te worden. Mijn moeder had Tessa geleerd dat ze niet naar boven mocht, maar als mijn ouders gasten hadden of een feestje gaven, mocht ik haar 's avonds wel mee naar boven nemen. Ik keek altijd erg naar die nachten uit.

Toen ik jaren later op het platteland van East Sussex woonde, was ons huis omringd door velden en boerderijen, dus ging ik op zoek naar paardeneigenaars die zelf geen tijd hadden om hun dieren voldoende beweging te geven en waar ik na schooltijd op mijn fiets naartoe kon gaan om te helpen. Het was een prachtige manier om gratis te kunnen paardrijden. Niets, behalve het hebben van honden natuurlijk, maakte me gelukkiger dan op de rug van een paard over de velden galopperen. Er waren in de omgeving clubs die zich be-

zighielden met de vossenjacht en de ruiters namen jachthonden met zich mee als ze op jacht gingen. Ik herinner me dat ik op een middag, ik was toen een tiener, een van die honden tegenkwam in de bossen bij mijn huis. Tessa was toen al overleden, dus ik bond een stuk touw om de nek van het arme dier, waarna ik het met me mee sleepte toen ik naar huis fietste. Ik zou er wel voor zorgen dat ik een nieuw huisdier kreeg! De hond was amper een paar uur bij ons thuis, toen mijn moeder me erop wees dat de hond eigendom was van de jachtclub en ze hen belde om hem te komen halen.

In de jaren die volgden, had ik altijd wel een paar honden. Toch vond ik het nog steeds leuk om voor castings op zoek te gaan naar nieuwe dieren, zelfs als ze niet veel langer bij ons konden blijven dan de jachthond van de club. Net als veel fokkers in die buurt, werkte Doris vanuit huis. Er stonden verschillende kennels op haar terrein voor de honden die ze fokte of opving. Ze had ook een stuk of twaalf zwervkatten die bij haar woonden, waarvan een aantal rondhing bij de oprit en lekker aan het zonnebaden of met stukjes gravel aan het spelen was toen we aankwamen.

‘Hoe gaat het met jullie?’ vroeg Doris terwijl ze opstond uit een ligstoel waarin ze druk bezig was geweest een nieuw gat in een oude halsband te snijden.

‘Met ons gaat het prima,’ antwoordde Deb vrolijk, terwijl een van de zwervkatten lusteloos een achtje draaide rondom mijn benen.

‘De puppy’s zijn achter,’ zei Doris en ze leidde ons het huis binnen. We liepen door de schemerige gang naar achteren, naar een kamer die ze voornamelijk als kantoor gebruikte en een ruimte die als voorraadkamer diende. Als ze een nest jonge hondjes had of een

groepje honden aan potentiële kopers liet zien, deed de kamer ook dienst als puppymotel.

We liepen door de deuropening en ik wierp een blik in de puppybox, een aantal metalen hekjes die in een rechthoekige vorm waren neergezet op kleine afstand van een verwarming die de februarikou moest verdrijven; tien graden is namelijk vrij fris voor Californië. Terwijl Deb en Doris over de puppy's kletsten, zag ik achter in de kamer iets bewegen. Tussen de spijlen van de puppybox zag ik een piepkleine reebruine pup die als een rubberen bal op en neer stuitte en wanhopig probeerde onze aandacht te trekken.

'Het mannetje lijkt erg extravert en is duidelijk de moedigste van het nest,' hoorde ik Doris over de Westies zeggen, maar eerlijk gezegd besteedde ik op dat moment al niet veel aandacht meer aan haar. Samen met Deb hurkte ik neer om in contact te komen met de kleine witte hondjes, die echt schattig waren, maar toch bleef ik maar blikken werpen op het achterste gedeelte van de kamer. Toen het gesprek even stilviel, greep ik mijn kans.

'Wat zie ik daar achterin?' vroeg ik Doris nieuwsgierig, terwijl ik naar het achterste deel van de box gebaarde. Ik kon nog net een staartje zien dat driftig aan het kwispelen was in reactie op mijn wijzende vinger.

'O, achterin zitten een paar chihuahupuppy's,' zei Doris terloops, ze had duidelijk geen idee hoe geïnteresseerd ik was.

'Ze zijn zó schattig,' zei ik en ik bewoog me in hun richting.

'Ga je gang,' zei Deb en ze knikte in de richting van de chihuahua's, terwijl een reutje uit het Westienestje gretig aan haar handpalm likte. 'Ik kijk wel naar deze jongens.'

Ik liep naar het achterste gedeelte van de kamer en zag twee kleine chihuahupuppy's in de box zitten. Het mannetje zat rechtop en stak een pootje naar me op als een stoïcijnse begroeting en het vrouwtje friemelde en sprong en flirtte schaamteloos met me en slaagde er met iedere seconde meer in om me voor haar te winnen. Ze was de kleinste en wildste van de twee. Ze sprong met haar voorpoten op het hekje en staande op haar achterpoten smeekte ze om mijn aandacht. *Kijk dan naar me! Kijk dan naar me! Hé, jij daar! Je kijkt niet naar me! Nu wel, hoera! Je kijkt naar me!* Ik was helemaal in de ban van haar. 'Ach kijk nou, wat een schatje! Is ze al van iemand?' vroeg ik Doris, in de hoop dat ze nog beschikbaar was.

Doris vertelde me dat de puppy's broer en zus waren en dat ze acht weken geleden rond Kerstmis geboren waren. Terwijl ik naar Doris aan het luisteren was, bleef de kleinere puppy alsmaar haar vrolijke en uitbundige dansje doen. Afgezien van het feit dat ik haar om die reden het liefst uit de box had willen grissen en haar direct mee naar huis had willen nemen omdat ze zo'n schatje was, is een dergelijke extraverte persoonlijkheid ook precies waar ik naar zoek in een hond die ik voor studiowerk ga trainen.

'Deb!' zei ik met zoveel nadruk dat zowel zij als de Westiepuppy een schrikreactie vertoonde. 'Dit is een kleine bruine hond. We hebben nog geen kleine bruine hondjes! En zeggen we niet steeds dat we de hondensoorten die we nog niet hebben, zouden moeten kopen?'

Deb onderdrukte een grijns en vond het duidelijk amusant om te zien dat de kleine puppy, die nu ook gretig in Debs richting keek, mij om haar vinger had gewonden.

‘Ik meen het,’ voegde ik eraan toe, terwijl ik mijn stem kalm probeerde te laten klinken. ‘We hebben nog geen chihuahua’s, of andere dieren die zo klein zijn. We zouden er echt eentje kunnen gebruiken.’

‘Laten we Paul en Karin opbellen,’ zei ze.

Paul en Karin zijn de eigenaars van Studio Animal Services en de meer dan tweehonderd dieren van het bedrijf. Dat is inclusief een groot aantal van de honden die nu om allerlei redenen bij de trainers thuis wonen. Kleine honden verblijven bijvoorbeeld altijd bij een trainer, omdat de wat delicatesere soorten niet geschikt zijn om in een kennel te wonen. Dus wanneer een van ons bij een fokker of een asiel is, bellen we Paul en Karin om toestemming en het benodigde geld om hem of haar te adopteren of aan te schaffen. Dit is een van de leukste dingen van mijn baan: door een kennel of fokkerij lopen en een schattige puppy aan mogen wijzen en zeggen: ‘Die wil ik!’

Ik belde Karin en ze zei dat we de puppy mochten meenemen. Ik was in de wolven. Nu ik erop terugkijk, wilde ik dat we ook haar broer hadden meegenomen, de rustigere jongen in de puppybox. Jarenlang hebben we geprobeerd een geschikte stand-in voor Gidget te vinden, maar zonder succes. Het is altijd handig om een stand-in voor een studiohond te hebben, eentje die er net zo uitziet als hij en die je in bepaalde scènes kunt gebruiken om de hoofdrolspeler even pauze te geven. En omdat hij uit hetzelfde nest kwam, leek de kleine reu natuurlijk erg op haar. Maar op dat moment had ik alleen oog voor zijn zusje.

Hoewel ik niet kan zeggen dat ik in dat uurtje dat we bij Doris doorbrachten al wist dat ze een grote ster zou worden, raakte ik er wel meer en meer van overtuigd dat deze puppy over de juiste

eigenschappen beschikte om een studiohond te kunnen worden. Wanneer ik een groepje honden in een puppybox of kennel moet beoordelen, word ik altijd direct aangetrokken door de extraverte, opgewonden types. Ik zou vermoedelijk niet de meest hyperactieve hond aan een particuliere eigenaar aanraden, maar de behoeftes van een trainer verschillen nu eenmaal van die van de gemiddelde hondenliefhebber.

Voor mij is het allerbelangrijkste van een toekomstige studiohond, dat hij veel persoonlijkheid heeft, of zich gek of wild gedraagt. Ik ben geïnteresseerd in de hond die zelfs in een schrikaanjagende en intimiderende omgeving als het plaatselijke asiel niet bang is om zich extravert te gedragen, of de hond die tegen je opspringt als je naar hem toe komt en denkt dat het grappig is om die grote, metalen vuilnisbakken met veel kabaal om te gooien. Ik ben op zoek naar de gekke honden, want die hebben de juiste hoeveelheid energie die ik kan kanaliseren. Ik wil die drive en die 'Ik geef nooit op'-houding. Als de hond echter bij je op de bank zit, kan een dergelijke houding leiden tot gedrag als: 'Ik geef niet op tot ik ieder kussen op deze bank kapot heb gebeten en op de grond heb gegooid!'

In mijn vak is een energieke hond die graag wil werken, die graag wil leren en staat te popelen om te doen wat ik vraag, ongeacht wat het is, makkelijker om te trainen dan een verlegen, teruggetrokken hond die van nature minder geneigd is typisch honden-gedrag te laten zien. Voor alle duidelijkheid: dit is waar ik naar op zoek ben in een studiohond, maar een rustigere hond kan als huisdier juist wel perfect zijn. Dat is ook de reden waarom we zo vaak uitstekende studiohonden vinden in dierenasiels. Mensen willen

uiteindelijk toch niet die vreselijk levendige labrador of die hyperactieve herdershond.

Honden in een asiel zijn altijd erg opgewonden. Er zitten het grootste deel van de dag zoveel dieren zo dicht op elkaar in hun hokken, dat ze als er iemand langsloopt als gekken gaan blaffen en zich vreselijk opwinden. Opwinding is echter niet altijd goed voor een hond, het kan ook stressvol zijn. Wanneer we in asiels op zoek zijn naar volwassen honden, is het dan ook een goed teken als ze hondenkoekjes van ons aannemen, want een hond die aan stress lijdt zal geen eten aannemen. Maar als een hond zijn aandacht bij jou kan houden en zijn stressniveau in die omgeving onder controle kan krijgen, dan is er een grote kans dat hij zich ook aan andere situaties kan aanpassen, zoals het opnemen van een film met microfoons op een statief, allemaal rondlopende mensen en een regisseur die een megafoon gebruikt om zijn instructies mee te delen.

Voor een toekomstige hondeneigenaar die in een asiel naar een hond zoekt, is een hond die zich snel opwindt niet per se een verkeerde keus. Als je een kennel binnen loopt zullen de meeste honden blaffen, omdat er zoveel dieren op zo'n kleine oppervlakte samengepakt zitten. Maar als je een hond gaat begroeten en hij houdt op met blaffen om met je te communiceren, dan is dat een goed teken. Blijft een hond echter alsmaar blaffen om het blaffen en toont hij weinig interesse in jou, dan is het misschien beter om verder te lopen. En als een hond niet uit zijn mand komt als je voor hem staat en hij ook niet zo nodig vriendjes met je wil worden, kun je hem beter nog eens zorgvuldig bestuderen, want dat kan duiden op een groot aantal problemen. Misschien maakt de kennel hem depressief,

maar het probleem kan ook ernstiger zijn. Het is ook belangrijk te weten wat je zoekt in een dier. Als je iedere dag lange wandelingen met je hond wil gaan maken, dan kun je dat verlegen exemplaar in het asiel misschien beter links laten liggen. Is het echter de bedoeling dat de hond de hele dag samen met je tachtigjarige moeder thuisblijft, dan is deze hond vermoedelijk juist erg geschikt. De meeste dierenasiels hebben een terrein waar je de honden mee naar toe kunt nemen om met ze te spelen, zodat je kunt zien of de hond vrolijk wordt en ook met jou gaat spelen.

Wanneer mijn collega's en ik een nieuwe hond uit een asiel halen, gebeurt het soms dat een dier dat eerst veelbelovend leek, niet goed blijkt te zijn in studiewerk. Is dit het geval, dan brengen we de hond nooit naar het asiel terug, maar zoeken we een lief baasje voor hem. Een grappig voorbeeld van een hond die het op de set niet goed deed, was Hank, een weimaraner die ik een aantal jaar na Gidget vond.

Voor de goede orde: ik wilde Hank hebben omdat hij zo ontzettend mooi was. Ik besteedde niet zoveel aandacht aan zijn persoonlijkheid, ook al dacht ik dat hij vriendelijk en zelfverzekerd overkwam in zijn omgeving. Dit is een vergissing die veel mensen maken als ze een huisdier uitzoeken. Ze worden verliefd op een hond, puur omdat zijn uiterlijk hun aanstaat, maar zonder zijn persoonlijkheid in overweging te nemen. Laat ik nou precies in die val gelopen zijn! Ik vond hem bij een fokkerij net buiten San Diego toen ik in dat gebied op zoek was naar honden voor een andere vacature. Hij was een blauwe weimaraner, het was de eerste keer dat ik er zo een zag, met heldergele ogen. Dus ik nam hem als studiohond met

diep in mijn achterhoofd de gedachte dat als hij ongeschikt zou blijken te zijn, hij altijd bij mij terecht zou kunnen.

En... hij bleek ongeschikt. Het was niet dat Hank niet slim was, hij was in staat alles op te pikken wat ik hem leerde en reageerde op alle basiscommando's, maar vanaf de eerste keer dat ik hem meenam naar de set, leek het wel of hij totaal geen persoonlijkheid bezat. Je kon hem op een ingerichte set neerzetten, waar al zijn speeltjes en favoriete hondenkoekjes voor het grijpen lagen, maar toch gaf hij geen enkele sjoege. De meeste honden worden op dat moment vrolijker en kijken je met rechtopstaande oren aan, op zoek naar aandacht: *Hé, dit is leuk! Ik ben lekker bezig! En er ligt allemaal eten!*

Hank stond daar echter maar met de treurige uitdrukking op zijn snuit alsof iemand hem geslagen had, met zijn staart tussen zijn poten en zijn kop naar beneden. Het was gewoon zielig. *Wat wil je toch van me? Waarom gaan we niet naar huis?*

Iedereen bleef maar vragen wat er met hem aan de hand was, maar ik wist het ook niet! Wanneer hij met mij alleen was, was hij erg lief en grappig, misschien niet de meest extraverte hond die ik kende, maar bepaald niet overdreven timide of angstig. Dus we namen hem mee naar andere sets, we dachten dat hij misschien gewoon geïntimideerd was door die eerste set en dat dit eenmalig was. Maar hij bleef zich hetzelfde gedragen. Zelfs wanneer hij alleen maar nieuwe mensen ontmoette, gaf hij geen blijk van enige persoonlijkheid. Mensen aaiden hem en hij onderging het als een houten klaas. Een enkele keer bewoog zijn staart zich tergend langzaam van links naar rechts, alsof iedere kwispelbeweging pijnlijk dooracht was. Deb maakte grapjes met me, vroeg me hoe het kon dat

ik überhaupt iets in deze hond zag. Maar ik had gewoon iets met Hank. Er was een speciale band tussen ons en dat was me vanaf de eerste keer dat ik hem zag duidelijk geweest. Hank was altijd blij, sprong op en neer en kwispelde met zijn staart wanneer ik thuiskwam, hij was alleen niet zo'n sociaal type en het helpt enorm als een studiohond dat wel is. Als huisdier is hij echter alles wat ik zou willen hebben: gewoon een grote, lieve, sullige hond.

Voor tv-werk en films gebruiken we zo ongeveer alle rassen die er zijn en werken we meestal zo efficiënt als we kunnen door zoveel mogelijk gebruik te maken van de aangeboren aanleg van een hond (we trainen bijvoorbeeld labradors om allerlei dingen te apporteren, omdat ze dat leuk vinden en goed kunnen). Wat huisdieren betreft denk ik dat de grootste vergissing die mensen kunnen maken bij het uitkiezen van een hond is dat ze zich niet verdiepen in de fokgeschiedenis en de aangeboren kwaliteiten van het dier. Zo is een dalmatiër een goede keuze als je ervan houdt om iedere ochtend en avond vijftien kilometer te gaan hardlopen. Als je echter denkt dat je schattige nieuwe gestippelde hond er tevreden mee is om alleen maar rond te hangen in je grote achtertuin, dan kom je van een koude kermis thuis: je krijgt een heel treurige hond en je zult zelf spoedig veranderen in een teleurgesteld, gefrustreerd baasje dat het dier vermoedelijk snel naar het asiel zal terugsturen.

Nadat Karin toestemming had gegeven om het kleine bruine hondje mee te nemen, kwamen Deb en ik bij de fokkerij overeen dat ze bij mij zou komen wonen. De meeste honden wonen op de ranch, maar er woont ook een aardig aantal dieren bij de trainers thuis. Over de chihuahua hoefden we gezien haar formaat geen seconde

na te denken, maar er bevindt zich ook nog wat aan de andere kant van het spectrum, zoals Smith en Jones, twee gele labradors die ik heb getraind sinds ze puppy's waren. Die twee waren in staat om je huis, voor je besepte wat er aan de hand was, volledig te ruïneren. Gelukkig vonden ze het geen enkel probleem om op de ranch te wonen. 's Nachts hebben ze daar hun eigen kennel en overdag delen ze een speelruimte met twee shiba's, een aantal speeltjes en als het warmer weer is, een hondensbadje. Bovendien zijn de fiets-tochtjes die ze met Karin maken op koele Californische avonden nog een leuk extraatje.

Toen Doris ons alleen liet om onze beslissingen te nemen, glimlachte ik, want ik was echt in de wolken met mijn vondst. Deb besloot dat van de Westies het mannetje een goede keuze was om aan onze klant te laten zien. Ik droeg de chihuahua puppy naar de auto en zocht in mijn bak met hondenspullen naar een halsband die haar zou passen. De allerkleinste sloot nog steeds niet goed aan op het dunne nekje van mijn nieuwe aanwinst, maar ik deed hem toch maar om en daar gingen we.

We zeiden tegen Doris dat Karin haar wel een cheque zou sturen voor het kleine bruine hondje dat ik in een bench op de achterbank van de SUV zette. De piepkleine pup keek me met grote ogen aan en rilde zachtjes, op een manier die ik goed zou leren herkennen bij dit warmteminnende hondje. *Mag ik niet lekker op je warme schoot zitten? (kwispel, kwispel, kwispel.) Ik zal het hier zo koud hebben en ik zal zo eenzaam zijn...*

Ik zocht op de achterbank naar een trui in haar maat, ik had een aantal prachtige, handgebreide alpaca hondentruien liggen die voor

gelegenheden als deze ontworpen waren door mijn goede vriendin Kim. Ik koos de allerkleinste uit die ik kon vinden, liet hem over Gidgets kopje glijden en zette haar voorzichtig in de bench.

Ze slaakte een zuchtje. *Vooruit dan maar, zo zal ik het wel even uithouden.*

Nu de chihuahua lekker ingestopt was om een dutje te doen, gingen we in de auto zitten en vertrokken.

‘En, hoe denk je dat je huisbaas op deze aanwinst zal reageren?’ vroeg Deb me lachend.

Ik woonde op de eerste verdieping van een appartement dat twee blokken van Venice Beach verwijderd was en mijn huisbaas verbood zijn huurders om honden te hebben. Natuurlijk was dit Venice, de thuishaven van non-conformistische hippietypes, dus de regels werden niet zo streng gehandhaafd als bijvoorbeeld in een appartementencomplex in New York het geval zou zijn geweest. Beans, mijn Australische herder, woonde nu ongeveer acht maanden bij me en ik was met mijn huisbaas overeengekomen dat ze niet alleen maar een huisdier was. Ik nam haar tenslotte iedere dag met me mee naar het werk om haar te trainen, dus ze was niet de hele dag alleen thuis om bij ieder ingebeeld geluidje te gaan blaffen. Omdat mijn huisbaas me had toegestaan om Beans bij me te houden, dacht ik niet dat hij het erg zou vinden om dit anderhalve kilo wegende minihondje te accepteren. ‘Dat zal geen probleem zijn,’ zei ik zo zelfverzekerd mogelijk tegen Deb.

Toen we de heuvel op reden die van Central Valley naar de ranch leidde, zag ik hoe de hemel de typische bleekroze tinten van de namiddag aannam en een ogenblik lang stond ik mezelf toe te dag-

dromen over de soorten opdrachten die deze piepkleine pup allemaal in de wacht zou slepen. Tot nu toe had ik in mijn nieuwe baan de kleinere hondenrassen, zoals de chihuahua's, slechts een beperkt soort werk zien doen, maar dat maakte niet uit, want ik nam een schattig nieuw huisdier met me mee naar huis. Het was een welbestede dag geweest.